

عنوان مقاله:

اثربخشی زوج درمانی به شیوه خودتنظیمی بر کیفیت زندگی زناشویی و خوشبینی زوجین مراجعه کننده به مراکز مشاوره

محل انتشار:

نخستین کنفرانس ملی مطالعات روانشناسی سلامت روان (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

رسول برقی - کارشناسی ارشد، گروه روانشناسی، دانشکده علوم تربیتی و روانشناسی، دانشگاه آزاد واحد علوم تحقیقات، تبریز، ایران

عسگر حاتم پور - دانشجوی کارشناسی ارشد ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور، تبریز، ایران

حسین پورعلی - دانشجوی کارشناسی علوم تربیتی، دانشگاه فرهنگیان، تبریز، ایران

فاطمه سادات اکرامی - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی عمومی دانشگاه آزاد بجنورد، ایران

خلاصه مقاله:

هدف این پژوهش، بررسی اثربخشی زوجدرمانی کوتاه مدت به شیوه خودتنظیمی بر کیفیت زندگی زناشویی و خوشبینی زوجین بود. طرح پژوهش حاضر نیمه تجربی از نوع پیش آزمون، پس آزمون با گروه کنترل، است. جامعه آماری این پژوهش شامل تمام زوجین مراجعه کننده به ۳ مرکز مشاوره شهر تبریز در نیمه دوم سال ۱۳۹۹ بود که به روش نمونه گیری در دسترس نمونه به تعداد ۳۰ زوج انتخاب و به صورت گمارش تصادفی در دو گروه آزمایش ۱۵ (زوج) و کنترل ۱۵ (زوج) جایگزین شدند. از هر دو گروه قبل از انجام مداخله پیش آزمون (پرسشنامه کیفیت زندگی زناشویی گلمبوک و همکاران و پرسشنامه خوشبینی پیترسون) بعمل آمد همچنین بعد از ارائه مداخلات روانشناختی از هر دو گروه پس آزمون بعمل آمد، گروه آزمایش تحت زوجدرمانی به شیوه خودتنظیمی قرار گرفتند در حالی که گروه کنترل هیچگونه درمانی را دریافت نکردند. یافته های پژوهش: نتایج نشان داد که زوجدرمانی به شیوه خودتنظیمی، کیفیت زندگی زناشویی و خوشبینی زوجین را به طورمعناداری بهبود بخشیده است $p=0/001$ نتیجه گیری: به طور کلی نتایج این پژوهش نشان داد که زوج درمانی به شیوه خودتنظیمی میتواند به عنوان یک برنامه درمانی مفید در افزایش کیفیت زندگی زناشویی، خوشبینی زوجین به کار رود.

کلمات کلیدی:

زوج درمانی کوتاه مدت، خودتنظیمی، کیفیت زندگی زناشویی، خوش بینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1491559>

